

Rodbina Polaneških.

Roman, poljski spisal H. Sienkiewicz, poslovenil Podravski.

(Nadaljevanje.)

Naposed se je pot znažala in pod neboj so ugledali Tumsee. Čez kake pol ure so šli naravnost po cesti na samim obrežjem, kjer so bile tuinata videti lesene koplice, ki so z nekoliko korakov sezale v vodo. Litka si je želela ogledati od blizu velike ribe, ki jih je bilo moč videti v prozorni vodi. Polaneški jo prime za roko in odide z njo k eni izmed klopi.

Ribe, vajene-krušni drobtine, ki so jim jih metali gostje, niso zblečale, nego so se še bolj približale, in takoj se jih je zbral cel vese Litki pred nogami. V modrikrast vodi je bilo moč videti zlatorjave hralte karpov in sivomaraste luske drugih rib, kakor tudi napete oči, ki so kakor proseče zrle v deklico.

"Kadar pridez zopet semkaj, vzemam s seboj obilno žemljic," je rekla deklica. "Kako žudno naju gledajo! Kaj se neki mislijo?"

"Mislio jago počasi," odgovori Polaneški, "in poreko šele čez eno ali čez dve ure: 'Aha, tu je stala nekaka deklica z rumenimi lasmi v rdečkastem krilev in v rdečkastih nogavicah."

"A kaj si mislijo o vas, gospod Stanislav?"

"Domislijo si, da sem nekakšen cigan, ker nimam rumenih las."

"Ne, saj egianni nimajo domovja."

"Nit jaz nimam domovja, Litka. Labko bi ga imel, toda prodal sem ga."

Polaneški je izrekel poslednjo besedo nekako čudno in sploh je njegov glas razodeval veliko žalost. Deklica ga je pogledala pozorne, in takoj se je na njenem občutljivem ličecu odbijala njegova žalost, prav kakor se je v vodi odbijala njena postava. Potem, ko sta se pridružila ostali družbi, je dvigala časih k njemu svoje otočne oči, izražajoče vprašanje in nemir. Naposed je dejala, krepeje stisnivši njegovo roko, za katero ga je držala:

"Kaj vam je, gospod Stanislav?"

"Ni, deklica. Oziram se po jezeru in zato ne govorim."

"A jaz sem se toliko veselila včeraj, da vam pokažem Tumsee."

"Kajpada. Dasi tukaj ni skal, je vendar jako lepo. A kaj je tam ona hiša na drugi strani?"

"Tam bomo obdovabovali."

V tem se je gospa Emilia veselo razgovarjala z Waskowskim. Ta je nosil v rokah klobuk in vsak hip iskal robe po žepih, da si je otiral plešo, ter je pripovedoval svoje nazore o Bukackem.

"Arije je," je komkal, "zato v neprestanem nemiru koprnji po miru. Sedaj kupuje slike in reze, ter si misli, da s tem izpopolnjuje praznотo. Oh, milostiva gospa, to vidim. Tako ti otroci svojega veka nosijo v duši tako prepat, kakršna je na primer tezero, ki je nekamo brez dna, ter si mislijo, da je mogoče napolniti z rez, avkareli, amaterstvom, dilentizmom, Boudelairom, Ibsenom, Maeterlinckom in napolniti z znanstvenim diletantizmom. Ubogi ptiči, ki si razbijajo glavo ob klektu! To je prav tako, kakor bi hotel napolniti to jero, ako vržeč tale kamenček vanj."

"A s čim je mogoče napolniti življenje?"

"Z vsako širšo idejo, z vsakim večnim občutkom, toda samo proti temu, da se strinja z naukom Kristusovim. Ko bi Bakuchi po krščansko ljubljenost, bi mu dala mir, ki ga išče nehotno."

"Ali ste mu že rekli kaj takega?"

"Sem, in še marsikaj drugega. Nepravilno prigovarjam njemu in Polaneškemu, naj čitata življenje svetega Frančiška Asiškega. Nečeta ter se mi cejo smejetja. A vendar je bil to največje človek in največji svetnik srednjega veka, ki je prerobil svet. Ko bi se sedaj rodil podoben človek, bi bila ta prereditev v Kristusov Žeški in Še popolnejša."

Bližaj se je poldan in z njim vročina. Gozd je bil dethteti po drevesni smoli in jezerska gladina je bila popolnoma mirna v solnčnem blesku. Odbijajoča nebo brez oblaka, se je kazala, kakor bi dremala.

Naposed so dolspeli k hiši in k vrstu, kjer je bila gostilna in kjer so sedli v sceni buvke za pokrito mizo. Polaneški je pokljal gostilnčarja v zaražanem fraku in naročil obed; nato so se molče ozirali po jezeru in po bližnjih gorah.

Nekoliko korakov od mize je rastla kopica perunki; napajal jih je vodo, narezan med kamenjem.

Gospa Emilia pogleda cvetke in reče:

"Kadar sem kje pri jezeru ter gledam na perunki, se mi zdi, da sem v Italiji."

"Zakaj nikjer ni toliko jezer, niti toliko perunki," odgovori Polaneški.

"Nit toliko genljivih reči za vsega človeka," doda Waskowski. "Že več let zahajam vsako leto na jesen,

takaj iskat zavjetja na poslednje dni. Dolgo sem omahoval, ali naj si izberem Perungijo ali Assisi, toda letos je zmagal Rim. To je nekakšna veča v drugi svet, v kateri se že vidi njevna svetloba. Tjakaj pojdem meseca oktobra."

"Res vas zavidam," reče gospa Emilia.

"Litka ima sedaj dvanajst let...." izpregovori Waskowski.

Toda Litka mu seže v besedo:

"In tri mesece."

"In tri mesece. Dasi je za svoja leta dovolj drobna, je vendar velika šebešalka, in bil bi res že čas, da ji pokazate različne reči v Rimu," nadaljuje Waskowski. "Ničesar si ne zapomnimo tako kakor to, kar smo videli v mladih letih. Dasi otrok ne umije maršičesa, pride to spoznanje pozneje, in človeku se zdi kako prjetno, prav tako, kakor bi bilo zdaj osvetili nekake utiske, potisnjene v senco.... Milostiva gospa, pojrite jen z menoj v Italijo."

"Jeseni ne morem. Imam ženske razloga, ki me zadržujejo v Varšavi."

"Kakšne?"

Gospa Emilia se spusti v smeh.

"Prvi in najglavniji ter popularna ženski je ta," je dejala, pokazavši na Polaneškega, "ozeniti tega gospoda, ki sedi tako potrt, v resinci pa je zaljubljen do ušes."

Polaneški se zdrami iz zamišljeno ter zamahe z roko.

Waskowski pa vpraša z navadno detinsko naivnostjo:

"Kajpada z Marico Plawick?"

"Da," odgovori gospa Emilia.

"Bil je v Kremenu v zaman bi tajil, da mu je močno segla do srca."

"Ne morem tajiti," odgovori Polaneški.

Toda daljši razgovor se jih je zdajše ustavljal, ker je prišlo Litki z nadoma slabu. Naglo jo je jelo dušiti in premagal jo je novan njene bolezni — srčne napake — ki je zbuljala strah za njeno življenje celo pri zdravnikih. Mati je takoj vzel v naročje, Polaneški je skočil v gostilno po jed, Waskowski pa je izteka skozi k mizi klop, da se je detravalo na njej in je laži dihalo.

"Utrudila si se, deklica, kaj ne?" jo vpraša gospa Emilia. "Vidiš, ljubice, da je bilo predaleče.... A zdravnik je vendar dovolil.... Tako vrotje je! Toda to ni nič! To mine; to mine!... Moj zaklad, ljubica moja!..

Nato jame poljubljivale deklici rosočelo. V tem se je Polaneški vrnil z ledom, a na njim je pritekla ondonta gospodinja s pernicom v roki. Trenutek kesneje so dekleko položili na klop, in ko je gospa Emilia zavijala led v brisalo, se je Polaneški sklonil k bolnici in jo vprašal:

"Kako ti je, predraga?"

"Le nekoliko me čuši, toda že mi je bolje...." je odgovorila ter takoribiča odpirala usta, da bi zajela sapo.

Ni pa ji bilo mnogo bolje, zakaj celo skozi suknjejo je bilo videti, kako močno ji je drobno srčeve utripljal v prisih.

Vendar je led uplival tolikanj dobro, da se je naval pologoma pomiril in se naposlед docela polegel, zapatustišo samo utrujenost. Litka se je jela vnovič smehljati materi, ki se je bila tudi že nekoliko iznebila strahu. Otroka je bila treba okrepati pred vrnitvijo. Polaneški je torej naročil primesti obed, ali razen Litke se ga ni dotaknil skoraj nihče, zakaj vsi so zarli nanjjo pritajeno bojanjino, da se je ne loti nov naval. Tako je minula ena ura. Gostilna se je jela polniti z gosti. Gospa Emilia se je hotela vrniti domov, toda bilo je treba čakati voza, po katerem je bil poslat Polaneški v Reichenhall.

Voz je naposlед dospel, toda spomej jih je pričakovala nova neprilika. Dasi so se vozili stopnjena po zelo ravni cesti, je tudi ob tem slabem potresanjem Litka močno trpela, in blizu Reichenhalla jo je jelo iznova dušiti. Frosila je, naj ji dovolijo stojiti iz kočje, toda pokazalo se je, da ji tudi pehotna hoja provzroča bolečine. Gospa Emilia jo je sklenila nesti, ali Polaneški je hotel prehiteti mater v njeni žrtvi, za katero gospa Emilia ni imela dovolj moči, in je dejal:

"Litka, pojdi sem, jaz te ponesem. Sicer se mati utrdi in zbol!"

In ni vpraševal dalje, nego dvignil jo je lahko s tal ter jo lahno nesel na eni roki. Prepričati pa je hotel tudi gospo Emilio, da ga to breme ne utruja, in se je jel z bolj.

"Kadar hodi taká putka po zemlji, ni vedeti prevelika; sedaj pa gleje, kako jí vise noge navzdol. Oprimš se me okrog vratu, da se ne boš tako gugal."

In stopal je, kolikor je le mogel, ravno in urno, zakaj hotel je, da bi prišla najhitreje v oskrb zdravnika. Pri hodi pa je čutil, kako ji sreča utriplja na njegovih rokih; ona pa ga je držala z medimi rokami in je ponavljala:

"Pustite me, gospod! Ne... more... Pustite me!"

Toda on je ji odgovoril:

"Ne izpustim te! Vidiš, to je albo, da bi se trudila s hojo. Od danes vzamemo vselej s seboj takó velik, primeren stolec na kolesih, in kadar

Bolečine v hrbitu in nogah
izginejo popolnoma, ako se ud parkrat nariba z

Dr. RICHTERJEVIM
SidroPainExpellerjem

Rodbinsko zdravilo, katero se rabi v mnogih delčelih proti reumatizmu, sciatički, bolčinam na straneh, neuralgiji, bolčinam v prsh, proti glavo- in zobobolu.

F. AD. RICHTER & Co.
215 Pearl St. New York.

MR. JANKO PLEŠKO

v državi Colorado; potem ide v državo Kansas itd., ter ga vsem prav vrčo priporočamo.

FRANK SAKSER CO.
109 Greenwich St., New York, N. Y.

se deje utrdi, pa ga posadimo nanj in jaz bom potiskal stol."

"Ne, ne!" je odgovorila Litka z glasom, trepetajočim od solz.

On pa jo je nesel tako nežno kakor starejši brat ali oče, in injego srečo je bilo res ginjeno, prvič zato, ker je imel to deklico resnico rad, a drugič, ker mu je prišlo nekaj na misel, a tretjič pa je bil premišljal in česar ni bil čutil dovolj izrazno, to namreč, da odpira zakon pot tudi očetovanju v nem zakladu.

Mr. G. SHULTZ,
13 Iron Street, Canonsburg, Pa., naš zastopnik za Canonsburg in okolico. Pobira naročino za "Glas Naroda" in pošilja po našem posredovanju denar v starici kraj ter ga vrem toplo priporočamo.

Frank Sakser Co.

PRIPOROČILO.

Rojakom v Black Diamond, Wash in bližnjih mestih, kakor: Ravenna, deaton, Mackay, Taylor in Enumclaw, Wash. nprivočamo našega zastopnika:

Mr. GREGOR PORENTA.

P. O. Box 701, Black Diamond, Wash.

Dotičnik je pooblaščen pobirati naročino za "Glas Naroda" in je z nami v zvezki.

FRANK SAKSER CO.

NAZNANILLO IN PRIPOROČILO.

Rojakom naznanjam, da je za

okolici naznanjam, da je za

okraj naš pooblaščeni zastopnik

Mr. M. JUSTIN.

502 Main St., ali P. O. Box 104,

Oregon City, Oregon.

vsled česar ga rojakom prav toplo priporočamo.

Frank Sakser Co.

NAZNANILLO IN PRIPOROČILO.

Rojakom naznanjam, da je za

okolici naznanjam, da je za

okraj naš pooblaščeni zastopnik

Mr. M. JUSTIN.

P. O. Box 563, Rock Springs, Wyo.

vsled česar ga za vse posle prav toplo priporočamo.

FRANK SAKSER CO.

NAZNANILLO IN PRIPOROČILO.

Rojakom naznanjam, da je za

okolici naznanjam, da je za

okraj naš pooblaščeni zastopnik

Mr. M. JUSTIN.

Avstrijski junaki, 90c.

Baron Trenk, 20c.

Belgrajski-biser, 15c.

<p